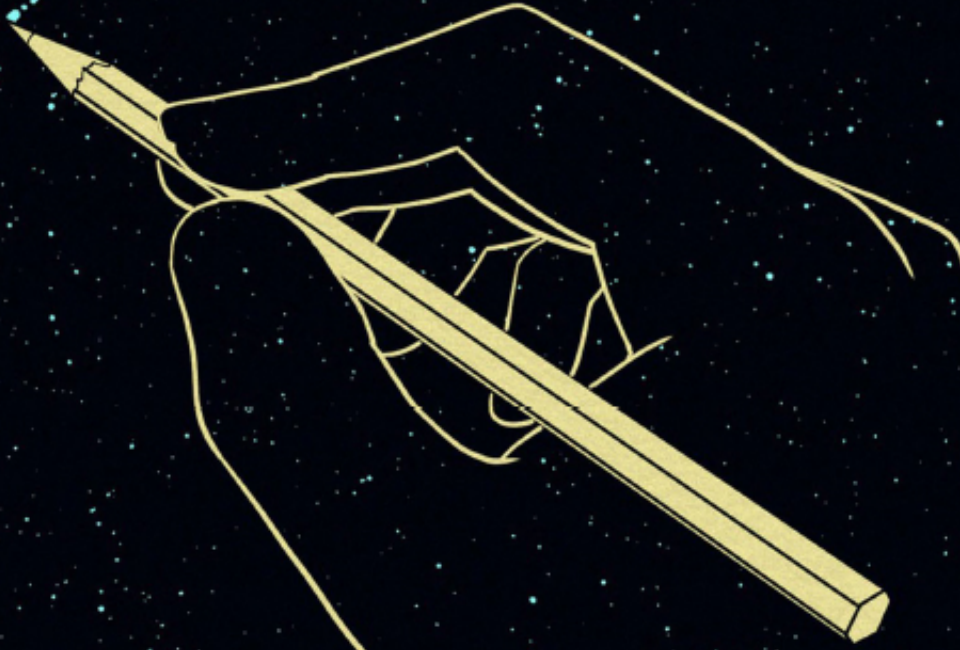

KÜP EŞTE

K A L E M E V E K İ T A B A T U T U N A N L A R A

HAYAL

Başlarken

Umutların bıçak gibi kesildiği, hayallerin tam anlamıyla “sıfırı tükettiği” o en sıkıntılı anında, istemez misin sana bir el uzansın?

Ne diyordu Yüce Kitabımız’da Rabbimiz: “*Ey kendi aleyhine olarak günahı haddi aşan kullarım! Allah’ın rahmetinden ümit kesmeyin...*”(-Zümer Suresi, 53.)

Peki rahmetten ümit kesmemek hayalsiz olur mu?

Her daim bize, “şah damarımızdan daha yakın olan” Rabbimizle olduğumuzu tahayyül edemeden ve şu mâlâyâni dolu dünyadan ferahlamadan çıkarabilmek ruhumuzu, mümkün mü?!

“*İnsanın canı en çok, artık hayal bile kuramayacağına anladığında yanar!*” der kıymetli yazar Özkan Öze *Hüzünlü Tebessümler*’de... Canımızı zı yakanın ne olduğunu bile bile umuda koşmamak, yitip gitmek hayalsizce, kendimize yapacağımız en büyük haksızlıklardan biri değil mi?

Seda Bayrak Durgut

KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ

K Ü P E Ş T E

KALEME VE KİTABA TUTUNANLARA

GENEL YAYIN YÖNETMENİ
SEDA BAYRAK DURGUT

YAZI İŞLERİ SORUMLUSU
HANİFE ARTARYALÇIN

EDİTÖRLER
F. ZEHRA BOYALI
GÖZDE ARI
HANİFE ARTARYALÇIN
REYHAN KARAKABAK YILMAZ

YAZARLAR
FATMANUR ÖZDEMİR
F. ZEHRA BOYALI
GÖZDE ARI
HANİFE ARTARYALÇIN
NAZİFE YALÇIN SELÇUK
NERMİN ADAŞ
NESLİHAN BANKAT
RABİA RÜMEYSA BAYRAM
REYHAN KARAKABAK YILMAZ
SEDA BAYRAK DURGUT
SULTAN GÜMÜŞ
ZELİHA SERT

MİSAFİR YAZAR
ESMA BEYZA ARSLAN

MUSAHHİH
NESLİHAN BANKAT

GRAFİK - MİZANPAJ
SEDA BAYRAK DURGUT

SOSYAL MEDYA
RABİA RÜMEYSA BAYRAM

Dergimizde yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlara aittir.

OTUZ İKİ İŞ BİR DİŞ

Dişçi koltuğuna uzanmışken insan uzanmanın verdiği rahatlıktan epeyce uzak oluyor. Bu sağlıkla ilgili çoğu alanda böyle olabilir ancak "dişçi koltuğu" denince de birçok insanın tüylerinin ürperdiğini tahmin edebiliyorum, hatta doğrudan biliyorum.

O koltukta uzanmış elimdeki peçeteyi sıkıştırıp karşımda otuz iki dişimin filminin bulunduğu ekrana bakarken epeyce vaktim oldu düşünmek için. Malum, hayat telaşesiyle insan boş boş tavana bakarak dahi tefekkür edemiyor. Kendiyle kalabileceği zamanlarda da yetişkin emzikleri elimizde sosyal medyayla, mesajlaşmalarla geçiyor atıl vakitler.

Kendi filmime bakarken ekranda oğlumunki belirdi. İlkokul çağında olan oğlumun çıkacak ve yerine gelecek tüm dişleriyle müthiş kalabalık bir görüntü vardı. Benim bir dişimi kaybetmemem için yapılan işlemleri görünce onun kolaylıkla alttan gelen dişlerine hayranlıkla baktım. Oğlumun farkında bile olmadığı yeni dişlerini oluşturmak için bütün diş hekimleri bir araya gelse aynı doğallıkta hele ki aynı kolaylıkta zamanla yenilenmesini sağlayamazlar. Dikkatimi aletlere verdim. Elbette başta anestezi ve ağız yamultan hissizlik, sesi kâbus etkisi yapan ve uçları farklı ebatlarda olunca vızıltısı da hissettirdiği de değişen o küçük matkapçık. Sonra olmazsa olmaz o ayna ve kanca görünümlü olup sond dedikleri... Ağızdaki sıvıyı vakumlayan sesi gıcık hortum, dil kenarına yerleşen silindir pamuklar... Tepemde dört gözlü ışık, dişimin etrafından dolgunun sınırını belirleyen sıkıştırılmalı bir şeyler ki hekim "yengeç" dedi sanırım. Hava ve su püskürten tabanca, minik kıvrılabilir plastik ve ona dökülen tuhaf kokulu kimyasallar... Dişin arasına konduğunu tepemdeki ışığın yansıyan kısmından gördüğüm ve uzun silgi kırıntısına benzer şey, arada bir dişime tutulan mavi ışıklı araç... Her ne kadar anesteziden çenemin kapanma konumunu tam tutturamasam da dişimde rahatsız eden yükseltiyi tespit edebilmek için ısırma kâğıdı... Liste uzayıp gider ancak ben internetten görebildiğim yabancı isimlerini değil de bana hissettirdiklerini yazmayı tercih ettiğim, belki otuzdan fazla araç ya da madde vardı. Bu listeyi öğrenmek ve uygulamak için yıllarını vermiş ve kim bilir kaç insanın ağzının içini kendinden fazla görmüş eğitilmiş bir kişi vardı karşımda. Röntgen cihazlarının, kullandıkları teknolojinin geliştirilmesinde çalışan milyonlarca insan olmuştur elbette. Diş hekimliğinin tarihini düşünmeye kalksak yine milyonlarcası bu işi öğrenmeye çabalamış, bir o kadar hasta da bu alanın gelişimine umut bağlamıştır. Tüm bu olup bitenler Allah (c.c) 'ın "Kün" emriyle oluveren küçük kemik parçasının çürümesi karşısında insanın acizliğini bir kere daha gösteriyor. Bu muhakkak. Yalnız bir taraftan da yıkmanın kolaylığını fakat yapmanın insan için zorluğunu ispatlıyor.

Mesela günlük konuşma dilinde ya da sosyal medyada artık pek de firene hâkim olmadığımız hızımız ile aniden bir şeyi eleştiriyor ve çoğu zaman yıkıcı ifadeler kullanabiliyoruz. Oysa "yapmak" meşakkatli. Zaman, incelik ve çaba istiyor. Çoğu kez de yerine kolaylıkla gelecek ana dişler gibi bir alternatifimiz olmayabiliyor. Tüm gayretimizi "yapıcı" ifadelerin gelişmesine, tüm araçlarımızı -bunlar sözcükler olsa gerek- mevcut durumu düzeltmeye harcasak daha isabetli davranmış olmaz mıyız?

AKABE BİATINDA VERDİĞİ SÖZE SADIK BİR SAHABİ HANIM ÜMMÜ UMARE (R.A)

Esmâ Beyza ARSLAN
Editör: Hanife Artar Yalçın

Ashabi Kiram'ın yaşadığı hayat tarzı, karşılaştığı zorluklara karşı sergilediği duruşu, müminler için mihenk taşları gibidir. Onların hayatına bakarak kendi yol haritamızın doğruluğunu kontrol ederiz. Her biri İslami erdemlerle donattığı hayran olunası hayat hikâyeleri bırakmıştır arkalarında.

Hiz. Ümmü Umare de onlardan biridir. Onun hayatını incelediğimizde hakikati arayan, kararlarının peşinde gitmekten asla vazgeçmeyen cesur birini görürüz. Asıl ismi Nesibe binti Ka'b olan Hiz. Ümmü Umare Medine'de yaşamaktadır. Mekke'den şehrine kadar ulaşan haberlere kulak verir. Son peygamber, tek bir Allah'a inanmaya, haksızlık etmemeye, merhametli olmaya davet etmektedir insanları. Ümmü Umare bu haberlere kayıtsız kalmaz ve Medine'de İslam'ı kabul eden ilk kadınlardan biri olur. Eşi ve oğullarıyla birlikte İslam'ı kabul eden bu hanım gelecek tepkilere aldırılmaz birçok kişiye hak dini anlatır. Onların da Müslüman olmasını sağlar. Sadece inanmakla kalmaz, çağrısını kabul ettiği peygamberini tanımak ister.

Medine'den Mekke'ye yola çıkan kabileye katılır. Günler süren zor yolculuğa katlanan, 75 kişilik kabiledeki iki kadından biridir Ümmü Umare.

Allah Resulü'ne Akabe'de biat ederler. İslâm'a bağlı kalacaklarına, kimseden çekinmeden hak üzere devam edeceklerine ve peygamberi koruyacaklarına dair söz verirler.

Ümmü Umare, müşriklerle yapılan tüm savaşlara katılmak için ısrar eder. Çünkü peygamberimizi koruyacağına dair Akabe'de söz vermiştir. Uhud savaşında yaralıların ihtiyaçlarıyla ilgilenir. Savaşın Müslümanların aleyhine döndüğü anda iki oğluyla birlikte peygamberimizin yakınından ayrılmaz. Elinde kılıcıyla O'nu saldırlardan korur. Birçok yerinden yaranır, uzun zaman sonra iyileşebilir.

Uhud'da gösterdikleri fedakârlıktan dolayı onun ve ailesinin cennette kendisine komşu olması için dua eden Peygamberimizin "O gün nereye baksam Ümmü Umâre'nin beni korumak için savaştığını görüyordum," diyerek taltif ettiği Ümmü Umare, şartlar ne olursa olsun verdiği sözde durabilme erdeminin en güzel örneklerinden biri olur.

Ümmü Umare kendini ifade etme, fikrini söyleme konusundaki özgüveniyle de bizlere örnek olmaktadır. Kuran ayetlerini ve dinin hükümlerini öğrenme konusunda da oldukça ilgiliydi. Nazil olan âyetleri ve İslâm'ın hükümlerini takip ederdi.

"Müslüman erkekler ve kadınlar, mümin erkekler ve kadınlar, ibadet ve itaat eden erkekler ve kadınlar, özü sözü doğru erkekler ve kadınlar, sabreden erkekler ve kadınlar, gönlünü ibadete vermiş erkekler ve kadınlar, yardım yapan erkekler ve kadınlar, oruç tutan erkekler ve kadınlar, iffetlerini koruyan erkekler ve kadınlar, Allah'ı çokça anan erkekler ve kadınlar, işte bunlar için Allah büyük bir ödül hazırlamıştır." meâlindeki âyet (el-Ahzâb 33/35), bir rivayete göre Ümmü Umâre'nin Hiz. Peygamber'e gelerek, "Bakıyorum da Kur'an'daki her şey erkekler adına, kadınlardan hiç bahsedilmiyor," diyerek düşüncelerini belirtmesi üzerine nâzil olduğu rivayet edilir.

Cesur tavrıyla devam ettirdiği hayatı, "İslam toplumunda kadının yeri ne olmalıdır?" sorusuna cevap olacak niteliktedir. Ümmü Umare'nin; sözünde durmayı hayat ilkesi edinmesi, fikrini ifade etme konusundaki özgüveni, 1400 yıl öncesinden bizlere rol model olmaya devam etmektedir.

Kaynak:

islamveihsan.com/uhud-savasindaki-hanim-okcu-ummu-umare.html

<https://islamansiklopedisi.org.tr/ummu-umare>

SEYİR DEFTERİ

Her nereye gitsen seninle gelen, herkes gittiğinde seninle kalan,
Yandıığında seninle yanan ve karanlık gecenin sabahında senden önce uyanan bir şey var mı
içinde?

Kalbimize yük ettiklerimizi azat edip, bir kitabın en can alıcı cümlesinde,
Engin denizin sonsuzluğunda, bir sesin yahut sessizliğin içinde bulalım kendimizi.
İçimiz masal diyarlarından koparak adım adım bize yaklaşıyor sanki.

Yüreğin bu sessizliğin hüküm giydiği geceye kafa tutuyor gibi.
Umuda prangalar eskiten yüreğin hayat adına kaç hecesi kaldıysa muhtemel o kadar da hece
dolduğu baki.

Kalbinin kapısı süngülenmiş üç neslin yaşadığı konağın ıssızlığında.
Düşlerinin uçlarına acılardan yemler bağlayıp aklının denizindeki o aç balıkları kandırıyorsun belki.
Her gece yastığa başını koymanın ve gecenin sessizliğine ürpertiler ekmenin hikayesini
anlatıyorsun kendine.

Evvela gönül bağının harfleri bir bir rakiklenmiş olsa da, kaldır başını ve geceyi süsleyen
yıldızları seyret.

Ne demişler bir yıldıza en çok bir yıldızdan olan yakışır.

Ve kalbine kağıttan duvarlar örme sakın.

İçine sağanak yağmurlar misali ağladıkların, o duvarları sırlı sıklam bırakabilir ve sen üşüyebilirsin
yine.

MAYA

Şehir dışından gelen misafirlerini gezdirmek için Varyant'a getirirdi. Sabah'ın erken saatlerinde şehir daha yeni yeni uyanırken bu tepeden seyretmesi insana dinginlik ve apayrı bir huzur verirdi. Büyükşehirde bu sükûneti bulmak ender durumlardandı. Denizin ferahlatıcı kokusunu içine çekerek yenilediğini hissetti.

Uzun zamandır oturduğundan ayakları hareket istiyordu. Amaçsızca sokaklarda yürümeye başladı. Oyuncak müzesinin vitrinini uzun uzun inceledi. Karşı kaldırımdaki kitap kafe dikkatini çekmeyi başardı. Karşıya geçip kapıdan içeriye sokuldu. Girişi bir kütüphaneden farksızdı. Herhangi bir rafa doğru yürüdü derin bir nefes alıp tuttu. İçinde endişe ve nedenini bilmediği bir rahatsızlık hissetti.

Hüma'nın anlattığı duygular ve bilinçaltı geldi aklıma. Acaba kaynağı ne diye düşündü. İlk kütüphaneye gelişini hatırladı. İlkokul 5. sınıftaki kütüphane gezisi gözünün önünde canlandı. Kütüphanede kitaplara dokunmalarına bile izin verilmemiş, okuma salonunda uzun uzun kütüphanenin kuralları anlatılmıştı. Kimsenin çıt çıkarması ya da düzen bozacak bir hareketine göz açtırılmamıştı. Gerginliğin cevabı gelmişti gözünün önüne. Basit görünen yaşananlar bile derin izler bırakabiliyordu. Gri bir balon gibi hayal etti yaşadıklarını ve kendine telkinde bulunarak balonu özgürlüğüne salıverdi.

Kütüphanenin çocuk bölümünden gelen neşeli kıkırdamaları duydu, dinledi bir süre. İçindeki korkunun aksine güven ve mutluluk hâkimdi buraya. Resim kâğıtları, boyalar ve kitaplarla karışmış masalarda anneler ve çocuklar hayallerini kağıda aktarıyorlardı. Kütüphane görevlisinin yanına geldiğini bile fark etmemişti.

"Hoş geldiniz ben Gülzade nasıl yardımcı olabilirim size," tokalaştılar.

"Hoş buldum, ne hoş bir mekân burası, çocuk neşesiyle de ne kadar da keyif verici. Gezerken yeni fark ettim ziyaret etmek istedim."

"Beğendiğinize sevindim. Ben emekli bir öğretmenim. Emekli olduktan sonra öğrencilerimin sesi olmadan yaşamak çok zor geldi bana. Bende bu özel kitap kafeyi kurdum. Ön bölümde kütüphanemiz var, arkadaki kış bahçemizde de etkinlikler yapıyoruz," diyerek kafeyi gezdirdi. "Çok güzel düşünmüşsünüz. Bende bir masal anlatıcısıyım. Tiyatro sokağındaki bir atölyede masal saatleri düzenliyorum. Ayrıca yüksek lisans için hazırlanıyorum."

"Eğer anlatmak isterseniz sizi de dinlemek isteriz," diyerek atölyeye doğru birlikte yürüdüler. Sevinçle, "Koca Nine ile Tilki masalıyla misafirlerinizin eğleneceğini umuyorum," dedi Simya.

Gülzade Hanım, velilere Simya'yı tanıtip masal dinlemek için vakitlerinin olup olmadığını sordu. Veliler ve çocuklar memnuniyetle kabul ettiler.

"Merhabalar, ben Masalcı Simya. Sizleri hayal ülkeme götürmeye geldim. Masal dünyasına gitmek öyle kolay değil önce şifrelerini girmemiz gerekiyor. Haydi, ayağa kalkın bakalım. Minik parmaklarınızla kafamızdaki özel noktalara 3 kere pıt pıt pıt, sonra gözaltlarımıza 3 kere pıt pıt pıt masaj yapalım. Kollarımızı ve bacaklarımızı da ovduktan sonra saçlarımızın arasındaki sihirli tozu buldunuz mu? Benim tozum turkuaz renkli ama çilek kokulu. Şimdi bu tozu her yerimize sürelim. Artık masal yolculuğuna çıkmaya hazırız."

Kahkahalar eşliğinde masalı dinleyen çocuklara gökten üç elma düşünce bir soru yöneltti Simya. "Siz yoğurt mayalamasını biliyor musunuz?" diye sordu. Bilenler ben "Ben, ben," diye civıldaştılar.

"Size anlattığım bu masal bir maya. Çizdiğiniz resimler, kurduğunuz hayaller, dinlediğiniz masalların hepsi birer maya. Bu mayayı içimizdeki duyguların içine koyuyoruz. İyi niyet ve güzel düşüncelerle sarıp sarmalıyoruz ve zamana bırakıyoruz.

Düşlerimiz zamanla mayalanıp gelişecek, dönüşecek sizleri düş ülkemde bekleyecek."

Çalar saatimin sesiyle birden uyandım. Kalktım ve her gün olduğu gibi takvime baktım. Sene 2021, zaman ne çabuk ilerlemiş. Camdan dışarıya mahalleme baktım. Bir o kadar tanıdık, bir o kadar yabancı, her şey karışık. Karşıda çeşit çeşit ağaçların olduğu, içinde çocuk seslerinin duyulduğu güzelim park gitmiş yerine sıra sıra dizilmiş daha önce görmediğim araçların bulunduğu otopark gelmiş. Her biri rengârenk olan evlerin yerini rengi griye dönmüş uzun binalar almış. Sanki başka medeniyete gelmişim. Oysa ev benim, içindekiler benim. Dayanamadım, kendimi sokağa attım. Bu ne kalabalıktır! Ama insanlar birbirlerini görmüyordu. Selam ortada kalmış, alan da veren de yok. Tek bir şeye odaklanmış oradan oraya yürüyorlardı. Ellerindeki yüzlerini ışitan farklı renkler yansıtan fenere bakıyorlardı. Veresiye, peşin demeden gittiğimizde elimizi boş döndürmeyen bakkalın yerinde yeller esiyordu. Tam karşısında bizim bakkalın dört beş katı büyüklüğünde adında harfler ve sayılar olan, içine insanların elleri boş girip içleri doldurulmuş hışırdayan çantalarla çıktığı bir yer var. Biraz durup izlemeye koyuldum. İki genç kahkahalarla oradan çıkıyorlar. Bir tarafı uzun bir tarafı kazınmış saçlara sahip; burnunda, kulağında metaller takılı olan yırtılmış pantolonlu, göbeği açık gerçek bedeni kaybolmuş gençler. Benim onlara baktığıma aldırış etmediler, benden hiç rahatsız olmadılar. Aralarında şöyle konuşma geçti:

- Ya var ya bu piercing çok coolmuş.
- Thanks bebeğim. Ama senin ice creamin pantolonuna akmış.
- So what yani? ...

Konuştuklarından hiçbir şey anlamadım. Acaba bunlar turist miydi? Sanırım Türkçeyi tam sökmemişler. Yürümeye devam ettim. Bizim berberin dükkânı da değişmiş. Adını da Hair Design koymuş. İçini görmesem berber dükkânı olduğunu anlayamazdım. Birden acıktığımı hissettim az ileride köşedeki bizim çorbacıya doğru ilerledim. Vardığımda tabelasında En & Fast yazan bir yerle karşılaştım. Burnuma kızartma ve yoğun baharat kokusu geldi. Camdan içerisine baktığımda yaşça küçük cüssece büyük çocuklar, aşırı kilolarıyla sandalyeden kalçaları taşmış yetişkinler hiç doymayacakmış gibi önlerindeki birer ikişer katlı ekmek aralarını yiyorlardı. Gördüklerim karşısında nutkum tutuldu. Sağ taraftan bir çocuk ve annesi geliyordu tebessümle baktım. Bana doğru yaklaştıkça yüzümdeki tebessüm yerini hüzne bıraktı. Bir evladın annesine “cahilsin, sen ne biçim annesin!” çıkışları arasında kaldım. “Cennet annelerin ayakları altındadır” diye bahşedilmişken, evladın anneye akıl almaz saygısızlığı içimi burktu. Ezan sesi geldi kulağıma, cami bizim eve çok yakın namazımı orada eda edeyim dedim. Abdest aldım şadırvanda. Camiye girdim, içerisi bomboş. Ee hani nerede dışarıdaki kalabalık diye içimden geçirirken, iki yaşlı insan saf tutmuştu. Yanlarına gidip ben de katıldım. Bu şekilde kıldık. Namazdan sonra camiden çıkarken arkadan gelen bir sesle durdum. Arkamı döndüğümde imamla göz göze geldik. Beni görmesine çok şaşırdım. “Artık geri dönme vakti, misafirlerin geldi.” “Ne misafiri?” derken kapı sesi ile uyandım. Şükürler olsun rüyaymış. Artık her şey çok tanıdık yıl 1960. Cama hızla erişip açtım. Yeşilliğin bol olduğu, toprak kokusunun hissedildiği, çocukların neşeli cıvıl cıvıl seslerinin olduğu güzel mahallemdeyim.

Yine hanım döktürmüş, enfes yemeklerle sofraya donatılmış. Bizim çocuklar sevgiyle, saygıyla elimi öptüler ve sofraya geçtik. Bir muhabbet sarmış ki tadına doyum olmaz.

Mahallede oğlum ve torunumla gezintiye çıktık. Görenler hemen selam verdiler, gözün aydın dediler; ben de karşılık verdim. Ezan sesleri kulaklarımızı şenlendirdi. Camiye hep birlikte gittik ve camimizin dolu olduğunu gördük. Eda ettik namazımızı. Dua ettim: “Allah’ım bizi rüyamdaki gibi bir sabaha uyandırma.”

OTUR AĞLA KALK AĞLA

Herkes ekmeğinin peşinde. Gün doğmadan yollara dökülmüş ayaz yiyen insanlar işe yetişme derdinde. Kalın paltolarına bürünmüş, yüzleri ancak gözlerini açıktaki bırakacak kadar örtük. Hızlı ama küçük adımlarla ilerliyorlar. Korna sesleri araç konvoyları gibi uzun. Sabahı da beynimi de açamadığım uykumu da yırtıyor. Bir türlü geçit vermeyen almalı trafik ışıkları kırmızı yanarken yayalara yol veriyor yeşil. Kaldırımları döven telaşlı kalabalıklar yaya geçidine akın ediyor.

Kalabalığın aynılığını bozan çingeneler karışıyor hengâmeye. Herkesten farklı kendi içinde aynı! Çöken sise galebe çalıyor eteğin çiçeği, çiçeğin pembesi, tülbentin kırmızısı. Herkes üşüyor onlar üşüyor. Ayaklarında terlik. Basma eteklerin altından çoraba sokuşturulan pijamaları görünüyor. Ne paltoları var ne montları. Sanki kış bir tek bize geldi de onlara uğramıyor. Üstlerinde hırka ya da kazak. Kat kat. İnadına isyankâr renkler, rengârenk. Kol kola girmiş şen kahkahalar, sunturlu küfürler eşliğinde kelime yoksunu fakir ifadelerle kaynatıyorlar muhabbeti. Çöpleri karıştırarak para edecek plastik, karton, şişe ayıklayarak yol alıyorlar. Biri diğerine, o da ötekine sesleniyor “Aaaa Mariiii!” Sanki hepsinin adı aynı. “Mariiii!”

Göz teması kurduğu herkesi sağmal inek gören, verecekli kabul eden bir anlayışla, bakışlarını yakaladığı anda kaçırmama fırsat vermeden, ağlak yüz ifadesini takınıp el açıyor biri. Eline bakıyorum. Elinin ayası elinin sırtına nazaran apak. Hem uzun tırnaklarına hem çizgilerine kir çöktüğü halde karanlık geceye gün doğmuş gibi. “Allah rızası için bi ekme parası, evde çocuklar aç, ” diyor elin sahibi. Sözleri bam telime dokunuyor, titretiyor yüreğimi. Çocuklarım geliyor aklıma. Merhamete geliyorum sonra. Pencereden uzanıp asgari ücret maaşımın sadakası niyetine bir simit parası uzatıyorum. Kara suratındaki boncuk gözleri parlıyor. Yüzü gülüyor. Uzaklaşırken hayırdua ediyor bana, çocuklarıma, eşime, ölmüşüme... O simidi yiyip doymuş kadar oluyor karnım. Huzura eriyor ruhum. Şükür temiz pak, sıcacık mekânlarda çalışıyoruz diye mırıldanıyorum. Acıyorum sersefil haline.

Kolumu aracın camından içeri çekerken yan koltuğu aşan dirsek dürtüyor beni. “Kanmasana onlara!” diyor. “Servetine bağış yaptığın o kadın Kemikçiler’ in zengini, müşterim olur benim. Her ay üç bilezik alır benden, her biri en az yirmi gram. Ondaki para; sülalende yoktur senin.”

ÇÖPE ATILAN HAYATLAR

Denize bakmak dinlendirir derler ya hani, aksine, saatlerdir izlediğim mavilik yormuştu gözlerimi de bedenimi de. Kıyıya çarpan her dalga ile, yaşadığım pişmanlıklar beynimde uğultuya dönüşüp kulaklarıma vuruyordu. Sabah ilacımı içmiştim halbuki. Susması gerekmez miydi içimdeki şefsiz orkestranın?

Kendimden kaçtıkça, bumerang misali en derinlerde yakalıyordum yine benliğimi. "Kalk," dedim gölgeme "gidiyoruz. Bugün de ıskaladık hayatı." Tadına varamadan geçirdim yine günün en güzel anlarını. Sessizce geldi arkamdan. Aslında teşekkür borçluydum ona, beni her şeyimle kabul eden yegâne dostumdu. Hasta ruhlu bir adam olduğumu bilen birçok insan gibi gölgem, kaçmamıştı yanımdan, kaçamamıştı.

Eve dönerken yolun uzamasını göze alarak farklı sokağa saptım. Rutubet ve yoksulluk kokusunun kol gezdiği fakir mahalleye. Bir his, trenin yönünü değiştiren makinist edâsı ile bu yöne çevirmişti sanki beni. Kış akşamlarının kasveti, bezginliği buralara da uğramıştı en ağır şekliyle. Sokak lambasının ölgün ışığı altındaki yaşlı köpek ve benim dışımda kimsecikler yoktu ortalıkta. Derme çatma evlerin perdeleri çekiliydi. Bazısında tahtaya çakılmış şeffaf muşambalar pencere vâzifesi görüyordu. Camları kapatmıştı kapatmasına ama fakirliğin alâmetlerini örtememişti. Rüzgar ağır aksak adımlarımdan rahatsız olmuştu sanki. Usulca arkamdan itti. Üşüdüm; zaten ne zaman ısınmışım ki? Ağustosun en sıcak günlerinde bile titreyen ben değil miydim? Köşebaşına geldiğimde dağılmış halde çöp kutusu ve hemen yanına konmuş kıyafetlerle karşılaştım. Birkaç parça erkek giysisi vardı yerde. Ve oymalı, eskimiş baston. Gömleğin yakasındaki markaya bakılırsa bu mahallenin sakinlerine ait değildi eşyalar. Eve varana dek düşündüm. Hevesle, keyifle alınmış; dünya para verilmiş bu kıyafetler nasıl olur da bu kadar kolay elden çıkarılabilirdi? Bir yaşlının ya da âmânın dayandığı, güç bulduğu baston çöpe atılırken hiç yürek sızlamaz mıydı? Pek düzenli, sağlıklı sayılacak yaşamım yoktu ama asla müsrif olmamıştım şu yaşıma kadar. Hatalarım yüzünden israf ettiğim on yılı saymazsak tabii. Son zamanlarda sıkça kurduğum, keşke ile başlayan cümlelerimin mimarı, başımda kavak yelleri estiren yıllardı. O günlerde bilemezdim geçici zevklerin, paranın, aşkların, yalancı arkadaşların hayatımda onulmaz yaralar açacağını. Kaygı ve korkularla dolu bir çukura girip debelenip duracağımı. Her ay bir psikiyatr koltuğunda hayatımın sorgulanacağını.

Geçmiş ve bugün arasında düşüncelerim mekik dokurken apartmanın önüne kadar geldiğimi fark ettim. Saatime bakınca anladım vaktin hayli ilerlediğini. Annem, pencerenin önündeki yerini almıştı yine. Sabrı tarif et deseler sanırım anacığımı anlatırdım. Oğlu için yaptığı dualardan, gelecekle ilgili hayallerinden, benden vazgeçmeyen annemi. "Bırak şu hayırsız evlat için gözyaşı dökmeyi," diyenlere inat hep daha çok inandı bana. Yorgun bedenimi yatakla buluştururken yürekte şükrettim Allah'a. Çöpte gördüğüm kıyafetlerin bana ait olmayışına, yanlışlarla dolu olsa da yıllarım, onca ders veren yaşanmışlıklarımın silinip atılmayışına, düşmeme izin vermeyen ailemin varlığına.

Umudu Geleceğe Eylemle Bağlayan Kitap: İnsanın Anlam Arayışı Yazar: Viktor E. Frankl

Başınıza gelebilecek en kötü şeyleri bir düşünün? Tepkiniz ne olurdu? "Neden ben?" diyenler, kurban rolüyle kendi yasını tutanlar, görünmez suçlularla verdiği savaşta mağlubiyetle kucaklaşanlar. Çektiği acılara bir anlam yükleyip başkalarının da bu anlamdan nasiplenmesini sağlayacak bir eser üretmek birçoklarının ilk tercihi olmuyor. Her daim bizden hızlı koşan mutluluk atını yakalamaya çalışırken ilk atmaya çalıştığımız yük acıların bohçası oluyor. Viktor E. Frankl "İnsanın Anlam Arayışı" kitabında bohçayı açıp içindekileri, hayatının yeniden inşasında kullanıyor. Acıya olan yaklaşımımız çektiğimiz acıları daha katlanılabilir ve hayatımızı daha anlamlı kılabilir mi? İstiraplardan yüz çevirmek yerine onların gözlerinin içine bakma cesaretini gösterdiğimizde gördüğümüz sadece karanlık değil o karanlığın içinde parlayan bir yıldız da olabilir pekâlâ. Doktor Frankl, Auschwitz toplama kampında en ağır şartlarda yaşam mücadelesi veren, zulüm altındayken dahi zihninin esnekliğiyle, farklı bakış açıları geliştirerek var olmayı sürdüren ve deneyimlerini faydalı bir amaca dönüştürmeyi başaran nadir insanlardandı.

Peki, acılarda gizli bir anlam varsa bu hazineyi bulmak için kazmaya nereden başlayacağız? Bu sorunun yanıtını bulabilmek için geliştirdiği Logoterapi, kadim kültürümüzün de bize her vesileyle anımsattığı "Derman arardım derdime derdim bana derman imiş," sözünü akla getiriyor.

Frankl, kitabının ilk bölümünü insanlık dışı toplama kamplarındaki deneyimlerine ayırıyor. Ellerinden adları dahi, her şeyleri alınmış insanların acılarına şahit oluyoruz. Çalışmaya elverişli görülmeyen arkadaşlarını bir bacadan tüten dumana dâhil olmuş görmek ve kendi sonlarının da böyle olabileceğini bilmek akıllarını yitirmeden yaşamalarını daha da zorlaştırıyor. Ölümü her an enselerinde hissederken umutlarını kaybetmeden bir mânâya bağlanan, geleceğin hayallerini kuranlar; zalimlere göğüs germe konusunda daha başarılı görünüyorlar. Ümitlerini ve cesaretlerini bir anda yitirenlerin ise hastalığın pençesine düştükleri ve hızla öldükleri görülüyor. Manevi olarak derinleşenlerin özlerinde maruz kaldıkları hasarın izi daha az oluyor.

Yediği dipçiklerle düşe kalka yürümeye çalışırken eşinin hayaliyle güç bulan Dr. Frankl bir gerçeğin farkına varıyor. "İnsanın özleyebileceği nihai ve en yüksek hedef sevgidir." Üstelik bu anlarda karısının hayatta olup olmadığından bile bihaberdir. Ancak " Bilmeye ihtiyacım yoktu; sevgimin, düşüncelerimin ve sevgilimin hayalinin gücüne hiçbir şey dokunamazdı," diyor.

Hayatla bir bağlantı noktasını da sanatın ve doğanın güzelliğini idrak ederek sağlıyordu. Günbatımında dağların manzarasına bakarken, su birikintilerinde ışılan gökyüzünü gördüğünde eli kulağında bekleyen ölümün umutsuzluğundan daha güçlü, daha anlamlı bir nihai amacın farkına varıyor. Şarkılar, şiirler, doğaçlama oyunlar öylesine etkili oluyor ki açlık ve yorgunluklar o anlarda unutuluyor.

"Mizah kendini koruma savaşında, ruhun bir başka silahıydı," sözleriyle yaşama attığı bir çapanın daha ipucunu paylaşıyor. Bir toplama kampında dahi yaşama sanatının uygulanma olasılığını hatırlatarak umut aşıyor.

İnsanın Anlam Arayışı

"Yaşamdan ne beklediğimizin önemli olmadığını asıl önemli olan şeyin yaşamın bizden ne beklediğini öğrenmeniz dahası, umutsuz bu insanlara öğretmemiz gerekiyordu," diyen doktor, kamptaki insanlardan elinden gelen yardımı esirgemiyor. Kendini hayattan hep alacaklı gören insan için hayata ne katacağını düşünme gerekliliğinin farkına varmak güzel bir ders doğrusu. Refah seviyesi yüksek Batı toplumlarının, kendi varlıklarının üzerinde bir anlama bağlı olmamaları nedeniyle mutmain olmadıkları aşikârdır.

Anlam arayışı insana has bir sefer ve bu seyahate çıkmayanların uyuşmuş zihinleri, kurtuluştan yoksun kaldığını fark edemiyor bile. İnsan olmanın seçim yapma fırsatı verdiğini aklımızdan çıkarmamız gerekiyor. Sürü psikolojisine kapılmadan onurlu bir insan olarak yaşamayı tercih etme hakkımız her koşulda var. Yaşamı anlamlı kılan şeyin insanın elinden alınamayan bu ruhsal özgürlük olduğunu ekliyor yazar. Acı çekmenin kaderinin bir parçası olduğunu anlayan insan bunu kabullendiğinde acının başarıya yönelik gizli fırsatını kavramış olacaktır.

Kendi geliştirdiği psikoterapi ekolü logoterapiyi kısaca anlam bulmaya yönelik terapi olarak tanımlayabiliriz. Psikanalizin geçmişe dönük yanı logoterapide daha azdır ve hastayı gelecekte gerçekleştirilecek anlamlar üzerine yoğunlaştırır. Mânâyı fark eden hasta, nevrozu da daha kolay yenecektir. Kendi sorumluluklarının farkına varması önemli bir dönüm noktasıdır ve seçimlerinin sonuçlarını da kabullenmesini sağlayacaktır.

Frankl'in şu sözleri günümüz insanının çıkmazını net bir şekilde ifade ediyor. "Anlamsızlık duygusunun nedenine gelince, aşırı basitleştirme de olsa, insanların yaşamalarını sağlayacak çok şeyin bulunmasına karşın, uğruna yaşayacakları bir şeyin olmadığı söylenebilir; insanlar araçlara sahip ama amaçları yok."

Gönüllü olarak tutsağı olduğumuz birçok hapisane var. Tercihlerimizle ve irademizle tutumlarımızı değiştirmeye çalışmak ve ferdi hedeflerimizin ötesine geçerek büyük bir amaç için sorumluluk almak, eyleme geçmek. Daha anlamlı bir hayat için uyanmanın vakti gelmedi mi?

Okumak Ama Nasıl? Seda Bayrak Durgut

Editör: Hanife Artar Yalçın

Uzunca bir süre hayatıyla ve düşünceleriyle hemhâl olduğum Cemil Meriç'in; "Kitaplar bir limandı benim için. Kitaplarda yaşadım ve kitaptaki insanları soktakilerden daha çok sevdim." cümleleri kibirli bir îzah gibi duruyor ilk bakışta. Fakat, hayatını okuyarak güzelleştirdiğini, düzene soktuğunu ve hatalarını telafi etmenin en sağlam yolunun okumaktan geçtiğini düşünen benim gibi bir insan için, kitaplarla alakalı belki de en isabetli cümlelerden sayılabilir bunlar...

Konuşmak istiyorsam -veya dertleşmek- sevdiğim bir yazarın kitabını alıyorum elime. Ve ben onunla dertleşmek için tek yapmam gerekenin; onun gün, hafta, ay ve yıl düzleminin inişli çıkışlı eğrisinde dirsek çürüterek ortaya çıkardığı kitabının sayfalarını çevirmek olduğuna emin oluyorum. Çünkü biliyorum ki, o bana anlatır dertlerini yazarak, ben de ona anlatırım, okuyarak...

Hata yaptığımı düşündüğümde -veya kalp kırdığımı- gönül bağıyla bağlandığım bir Üstad'ımın kitabını alıyorum elime. Ve ben ondan ders almak için yapmam gerekenin; onun günler boyu zirvelerinde dolandığı tefekkür deryalarında kokladığı her bir yaseminin, derinliklerine daldığı gökyüzünde özgürce dolaşan her bir bulutun, ışıltısına hayran olduğu her bir çiğ tanesinin güzelliğini tattırdığı kitabının sayfalarını çevirmek olduğuna emin oluyorum. Çünkü biliyorum ki, o bana anlatır kainatın güzelliklerini yazarak, ben de ona anlatırım cahilliğimi, okuyarak...

Okumaya ömrüm yetmez biliyorum, ömür neye yeter ki? Fakat, son nefes gelip çattığında, "bir göz açıp kapayıncaya kadar geçti zaman, nasıl da boş ve nahoş geçti bilemedik!" dememek ve dünyâ-perest olmamak için yapabileceğimiz en verimli ve nitelikli eylemlerden biri, sizce de "okumak" değil mi?

Okumak ve aklederek var olabilmek...

Okumak ve hikmet nazarıyla bakabilmek tüm kainata...

Okumak ve kavuşabilmek Rahmet-i Rahman'a...

YETİŞKİN ÇOCUKLAR

Zeliha Sert

Editör: Gözde An

Uçağa bindiğinden beri, içindeki teessürün azalmasını beklerken gittikçe artmıştı. Çocukluğundan kalma çok da yabancı olmadığı bu duyguyu kendi haline bıraktı. Güzide. Kafasının içindeki o çok bilmiş sesin, onu kendi haline bırakmaya niyeti yoktu ama. “Kaç yıldır aileden, ülkenden uzaktasın mutlu olman gerekirken ne bu şimdi?” Teessürün yerini mahcubiyet almaya başladı. Bu duyguyu da çok iyi bilirdi. Evden ayrılana kadar dört duygunun arasında gidip gelmişti; teessür, mahcubiyet, öfke ve korku. Yaşadığı eve bunlar hâkimdi çünkü. Seneler sonra evine giderken yine bu hislerin içine hapsolmaktan korkuyordu. İnsan karanlığın içindeyken farkında olmuyor ama bir kere ışığa alıştı mı artık karanlığa tahammülü kalmıyor.

Zaman içinde öğrenmişti annesinden görmediği şefkati, babasından görmediği sevgiyi kendine göstermeyi. Çok zor olmuştu ama başarmıştı!

En çok ablası Zeynep'i özlemişti. Ablasıyla oynadıkları oyunları, kavgaları, kıkırdaşmaları düşündü. Çok uzun sürmezdi ama bu tatlı anlar. Sesleri azıcık yükselse babası kapıdan kafasını uzatır, dünyanın en büyük suçunu işlemişler gibi bakardı. Zira ders çalışmak dururken eğlenmek kabul edilir durum olamazdı. İlkokula başladığı gün sıkı sıkı tembihlemişti babası “Artık oyun moyun yok çok çalışmalısın!” annesine de “Yollama artık bunu dışarı,” demişti. Babası işten gelene kadar çıkabilmek için annesine yalvarırdı. En son annesi “Baban görürse karışmam. Kendi çıktı derim, ona göre git,” derdi. Kabul ederdi Güzide ama babam erken gelirse beni görür korkusuyla, anneme kızar üzüntüsüyle oynadığı oyundan da bir şey anlamazdı. “Annem de benim için üzölmüş müdür?” diye düşündü. Günün sonunda muhakkak kızacak, huzursuzluk yapacak bir şey bulurdu ama. Annesi de ne kendini ne çocuklarını müdafaa etmez, sadece susardı. Hep susardı ama Güzide okuldan gelip kapıyı açtığında, sofrada, misafirlikte...

Zaman içinde babasının istediği olmuş, kafasını kitaplardan kaldırmayan bir çocuk olup çıkmıştı. Babasının istediği liseyi kazanıp onun istediği gibi tıp fakültesine gitmişti. Babasının istediği üniversitenin tıp fakültesi olmamıştı ama hadi neyse. Başka bir şehir, başka insanlar iyi gelmişti Güzideye; mutluydu, özgürdü. Artık eve geldiğinde babasının asabiyeti, annesinin sessizliği; içinde kocaman bir öfkeye sebep olur, her ziyaretin sonu kavgayla biterdi. O güne kadar ailesinin sözünden çıkmayan Güzide, artık hayırsız evlat yaftasıyla anılır olmuştu. Ne bekliyorlardı ki? Sürekli azarlanan, görmezden gelinen bir çocuktan sevgi, ilgi, şefkat mi? Konuşmaya çalışmıştı aslında ama değişimi istemeyen birine yardım edemezdi. Annesi ve babasının normaliydi bu yaşam ama kendini artık bu karanlığa kaptırmayacaktı. Daha az uğrar olmuştu eve daha da çok çalışmıştı. Uzmanlığını yapmak için de Amerika'ya Stanford Üniversitesine kabul edilmişti. Mehmet Bey bunu duyduğunda kıyameti koparmıştı “Kız kısmının ne işi var ecnebi memlekette, el âlem ne der yeter okuduğun!” demişti. Günlerce kavgası sürmüştü ama kararından dönmedi Güzide. Zaten alışkındı babasının ağzına geleni söyleyip sonra hiç bir şey olmamış gibi davranmasına, yine öyle oldu. Annesi yine sustu. Güzide, sevilme ve kabul görmek için çocukluğundan vazgeçti. Çalıştı, başardı ama aile sevgisini kazanamadı.

Uçak, masmavi gökyüzünde bembeyaz bulutların içinden geçerken iki damla yaş gözlerinden eline düştü. Önceden olsa tutardı kendini. Bu sefer izin verdi aktı gözyaşları. Çocukluğunda başını yastığa gömdüğünde yaptığı gibi kafasını cama dayayıp sessizce ağladı. Kimse sesini duymadı. Çocukluk yaralarının geçtiğini hatta iyileştiğini düşünüyordu heyhat! Biraz da kendi gibi dışarıdan aile zannedilen fakat neşenin, kahkahanın yasaklandığı evlerde erkenden büyüyen yetişkin çocuklara; çocuklarını koşulsuz sevemeyen anne ve babalara ağladı. Yolculuk hiç bitmesin diye düşündü. Aklından geçenlerden dolayı utanmadı bu sefer.

KÜPEŞTE

LALİN

Tik tak sesleri sustuğundan beri
İlk kez başımı kaldırıp baktım
Tek bir çivi kalmış, paslı
Saatin ardından

Oltanın ucundaki balık gibi
Yelkovana takıldım
İlk görüşte aldandım
Süslü, plastik yemlere

Hayallerimi cebimde taşırdım
Ardımdan gelenler boş geçmemiş
Bundandır, hayallerimi yaşayanlarla dolması etrafımın
Çok sonra fark ettim
Ceplerimin dikiş tutmadığını

Zamanı kendime put edindiğimi idrak ettiğimde
Kulaklarımı sağır eden seslere
Kilit vurmuştum

Mat renklerle kucaklaştım
Meteliksiz yürüdüm
Tadını çıkardım
Habersizce gelen ayak seslerinin

Tüm vakitler amok koşucusu gibiydi artık
Hayallerime acımasızca saldıran

Kırmızı balonlar çok ünlü şu sıralar
Hapsettim bakışlarımı göğe
Biliyorum ki
Beni görmek için uçuyorlar.

Nazife Yalçın Selçuk
Editör: F. Zehra Boyalı

BAŞLIKSIZ

Hep söylüyorum ya hani...
Öyle işte...
Gerçek bu...
Çünkü tarifsiz seviyorum seni gerçek.
Her şeyde sensin gerçek.
Herkeste sen...
Gerçek...
Deni dünya bile yalan ama
Sen gerçek,
Sevdam gerçek.

Üzgün olduğum,
Gerçek...
Gerçekten de gerçek...
Hüznümü alıp yerine,
Sevda verecek,
Yerine bizi verecek.
Gerçek...

*Deni: alçak

Reyhan Yılmaz
Editör: Gözde Arı

SAYI: 7 | KÜLTÜR, SANAT, EDEBİYAT DERGİSİ | MART 2021
ÇOCUK EKİ

KÜPEŞTE ATLI KARINCA

Davranış Kumbaram

Sevgili Küpeşte takipçisi çocuklar. Üç aylardan ikincisi olan Şaban ayına geldik. Şaban ayı için Sevgili Peygamberimiz; " ..Şaban benim ayımdır." buyuruyor. Siz de mübarek Ramazan ayına gelmeden, bu ayı Ramazan ayına hazırlık olarak görüp en az bir kere tekne orucu tutabilirsiniz. Oruç biz Müslümanların sabırlarını kontrol edecekleri ve bu sabır sonucunda iftar edecekleri mübarek bir ibadettir.

Haydi çocuklar; Sevgili Peygamberimiz'in "Şaban benim ayımdır," dediği Şaban ayında bol bol salavat çekelim. Küpeşte Gül Resûl bölümünü okuyarak Efendimiz ile ilgili daha çok şey öğrenelim.
Sevgiler.

NAMAZ

Namazın başıdır tekbir.
Tekbir Allahu Ekber demektir.
Önce ayakta durmak gerekir.
Rüku secdeden öncedir.
Rüku eğilmek
Kıyam ayakta durmaktır
Şimdi secde zamanı
ALLAHU EKBER deyince
Bütün uzuvlar yerde.
Sübhane Rabbiyel Ala deriz.
Rabbimize teşekkür için
Secde ederiz.

Namaz şükürdür, duadır. Biz de dua etmeyi çok severiz .
Haydi çocuklar şimdi bir abdest alıp ailecek şükür namazı kılmaya..

Sünnetleri Öğrenelim

Sevgili Küpeşte takipçisi çocuklar!

Manevi mevsimimiz mübarek 3 ayların ikincisi, yani şaban ayındayız.

Bu ayda sevgili peygamberimizin sünnetleri yani söyledikleri ve yaptıklarından 4 tanesini daha öğreneceğiz.

O, dünyaya gelen en yardımsever, en dürüst, en sevgi dolu insandı.

Bizler her zaman gördüklerimizi yaparız, bu sayede doğruları daha çabuk öğreniriz. Dünyanın en iyi insanının yaptıklarını yapmak bize çok şey kazandıracak inşallah.

Sünnetlerimizi panolarınıza ekleyip mail adresimize pano resimlerinizi göndermeyi aman ha unutmayın.

1.Sünnet

Sevgili Peygamberimiz israf etmezdi.

İsraf nedir? Rabbimizin bizler için verdiği her şeyi, gereksiz ve fazlasıyla harcamak demektir. Bizler, Efendimiz'in davranışlarını örnek alarak yemeklerimizi bitirmeye, suyu israf etmemeye dikkat edelim.

Hem sevgili peygamberimiz su israfı için, akan bir nehrin kenarında bile olsan normal bir miktarın üzerinde su kullanman israf olur, buyurmuştur.

2. Sünnet

Sevgili peygamberimiz teşekkür ederdi. Teşekkür etmek biz insanlar için çok önemli bir davranıştır. Bizler de artık bu güzel davranışı hayatımızda uygulamak için çabalayalım ne dersiniz?

Şimdi, günlük rutinlerimizde bile olsa bu kelimeyi ne kadar kullanıyoruz düşünelim.

3. Sünnet

Paylaşmayı severdi. Sevgili peygamberimiz paylaşmak konusunda çok dikkat eder ve bu konuya çok önem verirdi. Bizler de ailemiz ile birlikte bir kandil simidi yapıp komşularımız ile önümüzdeki kandil gecesinde paylaşalım, paylaşmak nasıl da mutlu ediyor insanı, yaşayarak görelim.

4. Sünnet

Sevgili peygamberimiz kendi işlerini kendi yapardı. Bizler hangi işlerimizi kendimiz yapıyoruz, hangi konularda yardım alıyoruz düşünelim. Sevgili peygamberimiz gibi biz de kendi işlerimizi kendimiz yapalım.

Sünnetleri öğrenip hayatımıza geçirmek duasıyla. Sevgiyle kalın.

MEDİNE

Sevgili çocuklar sizlerle Müslümanlar için çok özel ikinci şehri yani Medine' yi öğreneceğiz. Medine' nin önceki ismi *Yesrib* imiş. Ama sevgili Peygamberimiz orada yaşamaya başladıktan sonra bu şehrin ismini aydınlanmış şehir anlamına gelen Medine ile değiştirmiştir.

Bizler için sevgili Peygamberimiz'in orada bulunması arkadaşları ile sohbet etmesi anılarının olması çok özeldir. Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed'in kabri de Medine'de bulunmaktadır. Mübarek üç ayların hürmetine gidenlere tekrar gitmeleri, gitmeyenlerin de bir an önce gidebilmesi duasıyla. İçimizde kocaman bir Medine sevgisi ile sonraki ay görüşmek üzere...

KÜPEŞTE
ATLI KARINCA

GÜL RESUL

Sevgili gül yüzlü, pamuk yanaklı Küpeşte takipçisi çocuklaar. Geçen ay ne öğrenmiştik? Sevgili Peygamberimiz 25 yaşlarında bir gençken ticaretle daha çok ilgilenmeye başlamıştı. Hazreti Hatice malları ile birlikte Şam' a gidecek güvenilir birini arıyordu. Ona dünyanın en güvenilir ve dürüst insanı Hazreti Muhammed'i önermişlerdi. Hem Sevgili Peygamberimiz'in amcası da ona Hazreti Hatice'nin birini aradığını söylemişti. Hz. Hatice çok vakit kaybetmeden Hz. Muhammed'i yanına çağırdı ve konuştular. Hz. Hatice:

Senin açık sözlü, güvenilir bir insan ve çok güzel bir ahlâkın olduğunu biliyorum. Güvenilir birisi olduğun için sana daha yüksek bir ücret vereceğim, dedi.

Sonrasında Ebu Talip Hz. Hatice'nin yanına gitti ve Hazreti Hatice onlara tam dört tane deve vereceğini söyledi.

Hazreti Hatice Efendimiz' e yardım etmesi için Meysere adında bir yardımcısını da görevlendirdi.

Tam 3.ay boyunca Şam' a gitmeye çalıştılar. Meysere Mekke'ye dönene kadar Peygamberimiz'i gözlemlemiştir. Meysere bir baktı ki kimseye kötü olan malları satmıyor. Satış yaparken asla yalan söylemiyordu. Develere fazla yük yüklemiyor, susayan hayvanlara su veriyordu.

Satılacaklar satılmıştı. Artık Mekke'ye dönme vakti gelmişti. Sevgili Peygamberimiz en çok kâr eden insandı. Meysere olan biten her şeyi Hazreti Hatice'ye anlatmıştı. Bunları duyan Hazreti Hatice, tıpkı merakını gideren Pır Pır gibi sevinmişti, çok mutlu olmuştu. Hazreti Hatice kibar, nazik ve çok güzel bir kadındı. Sevgili Peygamberimiz ahlaklı, dürüst bir insan olduğu için onunla evlenmek istediğini bir arkadaşına anlatmıştı. Hazreti Hatice'nin arkadaşı Nefise, Sevgili Peygamberimiz'e Hz. Hatice'nin teklifini getirdi. Efendimiz teklifi kabul etti. Evlendiklerinde Efendimiz 25 Hazreti Hatice 49 yaşındaydı. Zamanla tam 6 tane çocukları oldu. Sevgili Peygamberimiz çocuklarını ve Hazreti Hatice'yi çok seviyordu. Hatta onlarla oyun bile oynuyordu. Sevgi ve merakla kalın. Bir dahaki ayda neler öğreneceğiz neler.

KÜNEFE “Uğurlu Kalbim” AYŞE RÜVEYDA

Okul yıllarımızla ilgili hatırladığımız en belirgin anıyı sorsalar, hiç şüphesiz okuldaki ilk günümüzü anlatırız çoğumuz. Günler öncesinden başlar heyecanı insanın. Nelerle karşılaşacak, hangi sınıfta okuyacak, sınıf arkadaşları kimler olacak ve en önemlisi hayatına dokunacak öğretmeni kim olacak...

Kafasında bir sürü soru, bilinmezlikler ve büyük merakla okulun yolunu tutar minik öğrenciler. Kimisi ayrılmaz anne-babasından, kimisi tedirgin gözlerle süzer etrafı. Ağlayanları gören bazı çocuklar da başlar göz yaşı dökmeye. Sınıfa girip öğretmenin güven veren bakışlarını görüp, sesini duyunca rahatlarlar biraz da olsa. Okulun korkulacak bir yer olmadığını günün sonunda anlar birçoğu hatta ertesi günü iple çeker. O gün yaşananlar genellikle unutulmaz; günlüklere yazılır, seneler sonra bile anlatılır sohbet ortamlarında.

Künefe, okul hayatına yeni başlayan tatlı bir kedicik. Annesi, babasıyla heyecanlı geçecek bir güne uyanıyor. Endişelerini, korkularını, merakını anlayan ve ona bu konuda destek olan ailesiyle okuluna gidiyor. Akşam olunca onu almaya geldiklerinde Künefe, keyifle geçirdiği ilk okul gününü yüzünde kocaman bir gülümsemeyle eve varana dek anlatıyor.

Künefe'nin yazarı Ayşe Rüveyda aynı zamanda bir eğitimci. Sınıf öğretmenliğini devam ettirdiği on beş sene boyunca sayısız öğrencinin bu özel anına şahitlik etmiş. İyi bir okur oluşu ve çocuk kitaplarına olan merakı da deneyimlerine eklenince ortaya güzel bir kitap çıkmış. Ayşe Rüveyda, yazdığı satırlarla büyükleri geçmişe götürürken, öğrenciliğe adım atacak küçüklerin de içine su serpiyor. *Vadi Çocuk* imzalı kitabın çizimleri ve tasarımı Ayşe Dede'ye ait ve açıkçası çok başarılı. Sayfaları çevirirken bir animasyon filmi izliyormuş hissi veriyor okuyucuya.

Öğretmen-öğrenci ilişkileri, arkadaşlık, aile, sevgi, güven, edebiyat gibi birçok konuya değinilen kitap beş yaş ve üzeri için yazılmış. İçindeki çocuğu hep diri tutan herkesin de okuyabileceği adı gibi tatlı bir kitap.

Bundan sonraki maceralarını da merak edeceğinize inandığım Künefe, güzel bir seri kitap dizisi olacak gibi gözüküyor.

Şimdiden keyifli okumalar.

Hanife Artar Yalçın